

június 1. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 55,7: Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.

Olyan Istenünk van, aki kész megbocsátani a Hozzá térő bűnösnek. Milyen sok evilági helyzetben jelentene óriási lehetőséget és adna nagy bátorságot és reményt, ha tudnánk, hogy valaki kész megbocsátani. Az ellenkezőjét számtalanszor tapasztaljuk, azt, hogy nincs bocsánat. Valaki akaratán kívül, vagy sokszor a vezetők kéréseinek kényszere alatt hibázik, és nincs kegyelem, megbüntetik, kifizettetik a kárt, esetleg felbontják a munkaszerződését. Emberek között viszonyban sokan megkeserednek, egy idő után már nem is keresik a megbékélést, mert sokszor visszautasították az őszinte közeledésüket. Istent mi sokszor, sokféleképpen megbántjuk, kegyelmét, bocsánatát nem érdemljük meg, hibáinkat helyrehozni, megfizetni nem tudjuk. Ő azt üzeni a próféta által, hogy nem változik, még mindig kész megbocsátani, jöjjünk őszinte szívvel Hozzá. Uram, szinte hihetetlen számomra az, hogy megannyi bűnöm ellenére nekem is szól hívásod, kész vagy megbocsátani álnokságomat, hűtlenségemet, minden vétkeimet. Itt vagyok, alázattal kérlek, hittel imádkozom: bocsásd meg bűneimet.

június 2. – kedd

Mózes negyedik könyve 11,29: Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és rájuk is kiárasztaná lelkét az Úr!

Nemrég olvastam egy olyan nagymamáról, aki különösen finom süteményt tudott készíteni. Sokan jöttek hozzá, hogy mondja el nekik is a receptet, ő pedig szívesen megosztotta azt, de valamit mindig kihagyott a leírásból. Utána mindig elmondták, hogy mindenben az utasítást követték, de senkinek sem sikerült mégsem annyira finomra elkészíteni a süteményt, a nagymama pedig önelégült mosollyal vette tudomásul, hogy nincs hozzá hasonló ezen a téren. Ugyanez számtalanszor ismétlődik, sokan szeretnek egyediek, utolérhetetlenek lenni, s tesznek is ezért. Nem így Mózes. Ő azt kívánja, hogy ne legyen az egyetlen, aki által Isten üzen népének, ne csak Ő közvetítse az ÚR akaratát, hanem legyenek sokan, sőt, Isten egész népe áldassék meg ezzel a próféta lélekkel. Számára az egyediség nem könnyű kihívás, hanem szinte teher, amit a Mindenható vállaira tett. Ezen a végleten is találunk embereket, akik arra vágnak, hogy ne legyenek egymaguk mindazzal, amit tőlük vár el a közösség, s amit általuk akar elvégezni Isten. Istenünk adjon bölcsességet, hogy megértsük, mi a feladatunk, mi az, amire Ő alkalmassá tett, és amit tőlünk vár el. Amiben pedig Ő segítséget rendel mellénk, azt fogadjuk el, hálás szívvel.

június 3. – szerda

A zsoltárok könyve 8,7: Úrrá tetted kezed alkotásain, mindent a lába alá vetettél.

A legnagyobb tisztelettel és alázattal legyen szabad egy hasonlatot kitalálni, az ige jobb megértése érdekében. Három szereplője van a történetnek, az egyik a gyártó, aki egyben tulajdonos is, a második nem feltétlenül személy, lehet akár egy termék is, a harmadik pedig a vállalkozó. A tulajdonos úgy dönt, hogy tulajdonát meghatározatlan időre rábízza a vállalkozóra. Szabad kezet enged annak, eldöntheti, hogyan gazdálkodik a rábízott értékekkel, miként fogja azokat használni, kamatoztatni. Minél jobban vezet az üzletet, annál nagyobb lesz a saját jövedelme is, s annál kényelmesebb az élete. Hosszú távon is gondolkodnia kell, mit, hogyan fog végezni, mert egész életébe szerződött a szolgálatra, nem

gazdálkodhat felelőtlenül a rábízottakkal. Szerződésében az is benne van, hogy a tulajdonos bármikor számon kérheti. A vállalkozó megajándékozott és felelősséget vállaló ember. Ajándékba kapta a gazda vagyonát. értékeit, azokban gyönyörködhet, azokat használhatja, ugyanakkor felelős is azokért. Ma sokan azt gondolják, hogy a természet, e világ minden szépsége, kincse gazdátlan, az ember azt tehet, amit akar vele, nem vonhatja őt senki felelősségre. Pedig ha hiszünk Istenben, nem csak a felelősségünket fogjuk felfedezni, hanem Isten ajándékait, s az ezek mögötti szeretetét is. Megérthetjük, hogy Istent mindent lábunk alá vetett, azaz hatalmunk nem önmagától van, hanem megbízást kaptunk a „tulajdonostól”. Nem ellentmondás azt kijelenteni, hogy minden a miénk, de minden Istené is. Sőt minden az unokáinkké is kell legyen. Tegyen Isten minket jó sáfárokká.

június 4. – csütörtök

Máté evangéliuma 8,25-26: Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: Uram, ments meg minket, elveszünk! De ő így szólt hozzájuk: Mit féltetek, ti kicsinyhitűek? Ekkor felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és minden elcsendesült.

A tanítványok bizonyára mindent megpróbáltak, hogy a viharból épen kikerüljenek, mielőtt Jézus segítségét kérték volna. Jellemző a mai emberre is, sokszor még Isten gyermekeire is, hogy nem akarják zavarni Istent, úgy gondolják, egyedül is megbirkóznak a nehézségekkel. A jól ismert ének sorai jutnak eszembe: *mennyi békét elveszítünk, sírva hordjuk bánatunk, mind azért, mert hő imában Őhöz nem fordulunk.* A tanítványok második tévedése az volt, hogy azt hitték, elveszhetnek, noha Jézus a hajón volt. A természeti törvényeket ismerték, a hullámok erejének nagyságát, pusztító hatalmát is felmérték, s emberileg igazuk is lehetett, már nem sok reménység maradt a megmenekülésre. De velük van Isten Fia, s itt egy ellentmondás van a gondolataikban. Ugyanis tudják, hogy Jézusnak hatalma van őket megmenteni, ezt kéri Tőle, ugyanakkor az is meggyőződésük, hogy ha nem ébresztik fel Őt, és nem tesz csodát, akkor elsüllyed a hajó, elvesznek mindnyájan, s ki tudja, lehet, hogy Jézus is a hullámok között leli halálát. Ilyen ellentmondást sokszor fedezek fel saját gondolataimban is, hiszem, hogy Isten mindenható, azt is, hogy ismer és szeret, mégis félek, hogy adott helyzetben nem fog beavatkozni, s Nélkül elképzelni is rossz, hogy mi történhet. A zsoltár szavaival szólok önnön lelkemhez, az ige alapján: *Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? Bízzál Istenben, nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orcáját, Nyújtja szabadítását.* Hidd, én lelkem, Jézus veled van a hajón, Szavára minden elcsendesül.

június 5. – péntek

A zsoltárok könyve 42,2: Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez, úgy kívánkozik a lelkem hozzád, Istenem!

Nem először elmélkedünk erről az ígéről. Gyakran énekeljük ezt a zsoltárt a gyülekezetben, szívesen halljuk a zsoltárvers magyarázatát alkalomadtán a prédikációkban. Isten gyermekeiként azért is hálásak vagyunk, hogy az ÚR elhívott minket, gyermekeivé fogadott, s mióta Őt megismertük, azóta a Vele való közösség kívánatos számunkra. Abban a különleges helyzetben vagyunk, hogy Megváltónk azt ígérte, minden nap velünk marad, s mi ennek a Vele való közösségnek minden áldásában részesedünk naponta. A Vele való kapcsolatunk olyan, mint a szerelmesek jó értelemben való egymás iránti érzése, akik noha együtt vannak, mindig vágnak még inkább megosztani egymással minden szépet, jót, kellemest, ilyen értelemben mondható, vágnak együtt lenni, közösségben lenni minden pillanatban, minden élményben, minden örömben. Ismertesse meg velünk mennyei Atyánk a zsoltáros vágyódását,

az Istennel való közösség örömét, hogy ugyancsak Dáviddal együtt mi is így tegyünk bizonyosságot: szeretlek Uram, én erősségem.

június 6. – szombat

A példabeszédek könyve 3,27: Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd!

Rászorulók voltak, vannak. Már-már belefáradunk abba, hogy milyen sokan fordulnak hozzánk segítségért, igénylik pénzüket, időnket, erőnket, tehetségünket. Amikor ezek a kérések sokasodnak, egy idő után elkezdünk feltételeken gondolkodni, kinek, mikor, mennyit, miért adjunk. Azt is rangsorolni próbáljuk, hogy melyik irányba lenne a legsürgősebb, és kinek lenne a legfontosabb a segítség. Továbbgondoljuk a pénzünk, vagy másféle segítségünk útját, vajon eléri-e a célt, amiért adtuk. Rádöbbenünk, hogy nem mindig használják arra és úgy, ahogyan mi elképzeltük, sőt, néha becsaptak minket, mert káros dolgokra költik az adományt, vagy máskor nem is rászoruló csikarta ki a jótettet, a segítséget. Egy idő után azt vesszük észre, hogy már nem is az a kérdés, hogy szeretnénk segíteni, hanem azt magyarázzuk magunknak is, hogy miért nem segítünk.

Az ige egyszerűbb, mint a gondolataink, és pontosabb is. Nem feltétlenül pénzadományról beszél, hanem jó tetről, ez sok esetben nem kerül pénzbe. Azt is hozzáteszi, hogy ha módodban van. Ha teheted, ne azon gondolkodj, hogy miért te, miért most, mi lesz belőle, és így tovább, hanem tedd a jót. Fontold meg, mit jelent időben, erőben, pénzben az, ami módodban van, utána pedig cselekedj. De más lenne sokszor sok minden, ha nem csak udvariassági formula, és szokásból feltett kérdés lenne, hanem sokan megtanulnánk őszintén kérdezni egymástól: miben segíthetek?

június 7. – vasárnap

Pál levele a rómaiakhoz 14,19: Arra törekedjünk tehát, ami a békességet és az épülést szolgálja.

Nem érthetetlen és nem teljesíthetetlen kérés. Egyszerűen tennünk kell. Mielőtt mondunk valamit, és főleg, mielőtt teszünk bármit, mielőtt döntéseket hozunk és terveket készítünk, ezt az egyszerű és érthető ígét használjuk mérceként. Kérdezzük meg önmagunktól, hogy szavainkkal, tetteinket, céljainkkal, amennyiben elérjük azokat nagyobb lesz a békesség, szolgáljuk-e valakinek, valakiknek az épülését? Az már talán mindenki előtt rég világos, hogy nincsenek semleges szavak, sem semleges tettek, mindennek hatása, következménye van. Akkor is, ha nem ez a szándékunk, de ha nem szólunk, és nem cselekszünk körültekintően, könnyen lehet bármi békétlenség forrása, nem építő, hanem romboló hatású. Persze, hogy nem látjuk a jövőt, és sok minden történik, amit nem is akartunk, nem is gondoltunk, de az ige arra szólít, hogy törekedjünk. Biztosan meglesz a jó gyümölcse annak, ha ez a szándék lesz előttünk, ha nem feledjük az ígét, s a békesség, épülés érdekében készek vagyunk átgondolni magatartásunkat.

június 8. – hétfő

Malakiás próféta könyve 1,6: A fiú tiszteli atyját, a szolga az urát. Ha én atya vagyok, miért nem tisztelnék?

Szerencsés helyzetben vagyok, nagyszerű szüleim vannak, Isten kegyelméből, akiket tisztelek és szeretek, noha mindezt nem gyakran tudom kifejezni. És az ÚR kegyelme az is, hogy gyermekeimtől tiszteletet és szeretetet kapok, noha irányukban is érzem és tudom, hogy sokkal többet tehettem volna. Így az ígében olvasható leírást csak mások életéből látom, illetve abból is, ahogyan az én

tiszteletem hiányos földi szüleim felé is, és főleg mennyei Atyám irányába. Mennyire gyarlók vagyunk mi, emberek. Jólesik, ha mások minket tisztelnek, de olykor könnyedén elhagyjuk azokat az apró kis gesztusokat, szavakat, tetteket, melyekkel örömet szerezhetnénk azoknak, akiket tisztelünk. Elmarasztaljuk azokat, akik bántják szavaikkal, figyelmetlenségükkel, néha szüleik akarata ellenére való tettekkel és magaviselettel azokat, de mi is sok mindennel maradunk adósok az általunk tisztelt és szeretetett személyek irányába. Mély nyomot hagyott bennem az, amikor évekkal ezelőtt mondta édesapám, hogy nem is törődök velük. Azt éreztem a hangjából, hogy ezzel csak kissé viccesen akarja elmondani, hogy azért gyakrabban is meglátogathatnám őket, mégis megmaradtak bennem ezek a szavak. Vajon legalább ennyire fáj-e, amikor Isten mondja, hogy nem tisztelem Őt? Gyermek vagyok és Ő az Atyám, nem akarom Őt bántani, de az igyekezetben, az engedelmisségben még nagyon sok a hiányosság. Az Ő segítségét kérem, hogy ne hozzak szégyent Nevére, Ő irányítson és erősítsen, hogy úgy élhessek, hogy dicsőíttessék Isten az Ő Lelkének bennem és általam végzett munkája által.

június 9. – kedd

Mózes ötödik könyve 18,14: Mert ezek a népek, amelyeknek a földjét birtokba veszed, varázslókra és jósokra hallgatnak, de neked ezt nem engedi meg Istened, az ÚR.

Furcsa, hogy az ember mindig kibúvót keres a szabályok alól, akkor is, amikor nem ismeri azok célját, és az esetleges engedetlenség következményeit sem. Ma Isten törvényeit már nagyon kevesen tartják követendőnek, sajnos, azok között is sokan nem szabadon és szeretetből követik az ÚR igéjét, hanem kényszerből, esetleg jutalom reményében. Van, aki egyszerűen nem hisz Istenben, ezért semmit nem tart követendőnek a Bibliából, mások magyarázatokat fogalmaznak meg, mit és hogyan kell ma másként érteni és másként gyakorolni, mint régen. Azt is tudni vélik sokan, hogy Isten miért mondott valamit népének, és biztosak benne, hogy ma már Isten is másként gondolja. Pedig a mai igében egyszerű, érthető kijelentés van. Ezer hasonlót ismerünk és fogadunk el. Aki katonának megy, az engedelmeskedni tartozik a parancsnoknak. Aki sportolni kezd, nem fog úgy étkezni, mint mindenki más a környezetében. Minden szolgáltatásra való szerződés megkötésekor és minden termék vásárlásakor ismertetik, hogy mit tartalmaz a szerződés, aki nem tartja be az előírásokat, nem élvezheti tovább a szolgáltatást, vagy a termék garanciáját. Ha Isten népéhez tartozol, akkor nem élhetsz úgy, mint azok, akik nem az övéi. Ők jósokra hallgathatnak, te nem. Ha szükséges, Isten el fogja mondani azt is, hogy miért, de ha nem értenénk, vagy nem tartja fontosnak, nem fogja elmagyarázni. A gyermeknek megtiltjuk a villanyvezeték érintését, annyi magyarázattal, hogy az nagyon megcsípi, ha hozzányúl, s nem fogjuk elmagyarázni az elektromosságról szóló tankönyvek kivonatát. A gyermeknek tudnia kell, az eddigiek alapján, hogy szeretjük őt, javát akarjuk és csak a rossz dolgoktól tiltjuk. Isten szeret, javamat akarja, nem élhetek úgy, mint mások, nem tehetem azt, amit mások tesznek. Mindez javamra van, és hálás vagyok az útmutatásért, igyekszem mindenben engedelmeskedni mennyei Atyámnak.

június 10. – szerda

A zsoltárok könyve 40,13-14: Bűneim büntetése utolért engem, áttekinteni sem tudom őket, számosabbak hajam szálainál, és a szívem is elhagyott engem. Légy kegyelmes, Uram, és ments meg, Uram, siess segítségemre!

Saját fejének hajszálait az ember nem tudja megszámolni, de a szakemberek azt mondják, hogy átlagosan több, mint százezer hajszála van egy még nem kopaszodó személynek. Lehet, hogy Dávid nem gondolt ilyen nagy számra, de azért pár száz, esetleg néhány ezer hajszállal ő is számolhatott.

Természetesen értjük a hasonlatot, Dávid érzi bűneinek súlyát, felfedezte, hogy milyen sokféleképpen vétett Isten ellen, s azt mondja az igében, hogy nagyon sok bűne van. Egy rövid gyakorlat erejéig tegyünk mégis próbát, soroljuk fel, mivel is bánthattuk Istent az elmúlt néhány nap alatt. Valahányszor ezt megpróbálom, mindig a hajszál-számolás sorsára jutok. Vagy a csillagszámolására, ha ez gyakoribb. Sokszor próbáltam legalább száz csillagot megszámlálni, soha nem sikerült, már tíz-tizenöt csillag után összerosódott az összes az égen. A bűneimmel is így vagyok, eszembe jut egyik-másik mulasztásom, egy-két nem megfelelő indulatom, szavak, tettek, melyekkel bántottam Istent, s hamar nem tudom már, milyen sorrendben kezdtem el sorolni, hol tartok, leggyakrabban más kérdések felé terelődnek el gondolataim, s előbb utóbb felsóhajtok, hogy megszámlálhatatlanok bűneim. Dáviddal együtt könyörgök Istenhez: légy kegyelmes, Uram, ments meg, Uram, siess segítségemre.

június 11. – csütörtök

Péter első levele 5,7: Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.

Fogadkozik a kisfiam, hogy ő majd elhozza a nagy bőröndöt, bízom csak rá, s mosolyogva köszönöm meg a segítőkészségét, tudva azt, hogy még megmozdítani sem képes a nála is nehezebb terhet. Hagyd, majd én megoldom, mondja egy ismerősöm, miután nehéz helyzetemet mondtam el neki, s jóleső segítőkészségét neki is megköszönöm, de tudom, hogy nem ismeri a körülményeket és nem tudja felmérni, hogy mire is vállalkozik. Felnőttként örvendek annak, hogy van még annyi egészségem, hogy el tudom vinni a csomagjaimat, legtöbbit a rám bízott feladatok közül képes vagyok megoldani. Azt azonban látom, hogy már van, amikor jól fog egy kis segítség, akár fizikai teherhordozásnál, és még inkább a sűrűsödő és egyre bonyolultabb mindennapi kérdések megoldásánál. Lassan a lemondással is megbarátkozom, és tanulgatom felismerni azt, amit nem nekem kell elvégezni, vagy amit nem tudok megtenni. Amikor a mai ígét olvasom, akkor a minden szóra figyelek fel. Mennyei Atyám nem azt üzeni apostola által, hogy amit egyedül, vagy emberi segítséggel nem tudok megoldani, azt kérem Tőle, hanem arra szólít, hogy minden gondomat megosszam Vele, engedjem, hogy terheim az Ő vállán legyenek. Mert Ő nem besegíteni akar, és főként nem a végső megoldás, hanem együtt szeretne lenni velem minden nap, örömben, bánatban, teherhordozásban életem része Ő. Azt is megfigyelem az igében, hogy nem az van abban, hogy minden gondunkat Rá vessük, mert Ő megoldja, vagy segít hordozni, hanem azt ígéri, hogy Neki gondja van reánk. Nem a teher, a megoldandó probléma az, mivel Isten első sorban foglalkozik, hanem mi magunk. Köszönöm, Istenem, hogy gondviselő jó Atyám vagy.

június 12. – péntek

A zsidókhoz írt levél 13,5: Ne legyetek pénzsóvárak, éréjétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.”

Talán soha nem volt ennyire nehéz beérni azzal, amink van, mint ma. Ennek egyik fő oka az lehet, hogy a kommunikáció nagyon felgyorsult, tévében és világhálón egyaránt kihasználják a nagy nézettséget, és szüntelen ostromolnak minket azzal, amire állítólag szükségünk van. S sikerül is többé-kevésbé ellenállni sok kísértésnek, akkor újabb kihívással kell szembenézzünk, amikor kiderül, hogy a csábításnak nem álltak ellen szomszédjaink, rokonaink, munkatársaink. Az értelmünk azt mondja, hogy igaza van az ígének, gondviselő Atyánk mindent megad, ami igazán szükséges a teljes élethez, de nem mindig az értelmünk kerekedik felül. Az igében fontos meglátnunk, hogy Isten nem csak azt mondja, hogy elégedj meg azzal, amid van, látod, kirendelem neked a mindennapi kenyeret, hanem Ő Önmagára hívja fel a figyelmünket, arra, hogy vegyük Őt észre, mert mindenkor velünk van. Ha csak az anyagiakat mérlicskélem, azt, hogy mi az, ami van, mi kellene és mit tudok nélkülözni, akkor az

anyagiakkal foglalkozom csupán. Amikor az anyagi szükségeim jutnak eszembe, kérem Istent, emlékeztessen ismételtén arra, hogy Ő velem van, segítsen, hogy figyelmem Felé fordítsam, akkor bizonyára az Ő világosságában újra megnyugszom abban, hogy Atyám kirendeli azt, ami fontos, sőt annál mérhetetlenül többet, néha földiekben is, de főként lelkiekben. Panasz helyett hálát adok, mert Ő nem hagyott magamra, hanem mindig velem van.

június 13. – szombat

Jakab levele 5,16: Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.

Nem ismerem közelebből sem az ortodox, sem a katolikus vallást, de feltételezem, hogy ez lehet az egyik alapige, amire építve gyakorolják a gyónást. Ha pedig azt bibliai alapon, és Isten akarata szerint gyakorolják, azt csak helyeselni tudjuk. Ami minket elgondolkoztat ezen felekezetek tagjainak beszámolóí alapján az, hogy a gyónás kötelező, és az, hogy a bűnvallás után sokszor bizonyos imák elmondása a penitencia. Más felekezetek gyakorlatát tudomásul vesszük, a magunk keresztyén életvitelét viszont igyekszünk mindenben Isten akaratához igazítani. Ha mások valamit kevésbé jól gyakorolnak, az nem jelenti, hogy mi azt teljesen el kellene vessük, sokkal inkább törekednünk szükséges a Léleknek engedelmes cselekedetekre, keresztyén életvitelre. Ma ezt tenni igen nehéz, sok példát hallunk olyan emberekről, akik visszaélnék mások bizalmával. Ha viszont sikerül olyan hittestvéreket találni, akikkel eljutunk erre a szintre, amikor megvalljuk egymásnak bűneinket, és együtt tudunk Isten bocsánatáért esedezni, az nagyon nagy áldás. Sokunknak szükségünk van a gyógyulásra, lelki sebek sokasága gyengíti hitéletünket. Adja Isten, hogy megtaláljuk az imádkozó, őszinte emberek közösségét, akikkel együtt tudjuk az ÚR elé vinni életünket.

június 14. – vasárnap

A zsoltárok könyve 63,4: Mert szereteted az életnél is jobb.

Elgondolkoztat a zsoltáros vallomása. Mi lehet jobb, mint az élet? Mi az, ami fontosabb az életnél, más szóval: miért lennének hajlandóak az életünket is odaadni. Földi kincsekért semmiképp, hiszen azokat már nem élvezhetnénk utána. Régi korokból maradt feljegyzésekben olvasunk arról, hogy emberek készen voltak párbajozni, ezáltal életüket kockáztatni a becsületért. Amin ma csodálkozunk az, hogy néha milyen kevés elég volt ahhoz, hogy becsületsértésnek számítsen. Ma talán csak a családunk tagjaiért lennének hajlandóak az életünket is kockáztatni, vagy szélsőséges esetben akár önmagunkat áldozni értük. Istent mennyei Atyának nevezzük, így Ő is a család tagja, sőt, lelki Atyánk, akinek gyermekei vagyunk mindnyájan. Ő abban mutatta meg szeretetét, hogy a legdrágábbat adta értünk. A zsoltáros még Krisztus írja ezt a szép vallomást, mely szerint ő megtapasztalta Isten szeretetét, s ez nagy érték lett számára, e nélkül már az életét nem is tudja elképzelni. Isten gyermeke Isten szeretete nélkül nem tudna élni. A mai emberek is mondanak ilyet, hogy nem tudnak többé, vagy nem is akarnak többé élni, de nem Isten szeretetének hiánya miatt. Ma egészség nélkül nem látja az élet értelmét sok ember, mások anyagiak hiányára panaszkodnak, ismét mások arra, hogy senkijük nincs, ezért tartják értelmetlennek az életet. Imádkozom, hogy minden ember felfedezze és el tudja fogadni Isten szeretetét. Ez értelmet ad az életnek.

június 15. – hétfő

Pál első levele a korintusiakhoz 1,28: Azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek, és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket.

Amikor valakinek nem csak lehetősége, hanem joga és hatalma is van választani, akkor saját szempontjai szerint választ. Isten a világ teremtője, és minden, ami létezik, vagy ahogy azt kissé tudományosan szokták mondani, ami a térben és időben van, azt Ő alkotta, ezért az Ő tulajdona is. Amikor a teremtmény fellázadt Alkotója ellen, elszakadt Attól, és a maga útján indult el. Azóta minden ember úgy születik erre a tér-idő világra, hogy Istentől távol van. Isten az Ő Fia által megteremtette a lehetőséget, hogy a megváltást elfogadva ismét Vele közösségben éljünk, s annak érdekében, hogy ezt az örömet szóban és áldott életvitel példája által eljuttassa minden emberhez, Ő kiválasztott embereket. Úgy döntött, hogy nem azokat fogja kiválasztani és elhívni, akikre mi számítanánk, hanem a lenézetteket és a semmiket, és általuk nem csak hirdetni fogja a megváltást, hanem hatalmát is megmutatja, épp az ige hirdetőinek életén keresztül. Ha a Krisztus-üldöző Pál Isten gyermeke lett, ha olyan sokan a lenézettek közül átélték, hogy a Mindenható Isten Fiának gazdag örökösei, akkor minden ember elhíheti azt, hogy Isten vele is csodát képes tenni. Aki minden kicsinysége, gyarlósága ellenére elfogadta Isten kiválasztását, hívását, az tudja, hogy többé nem az a kérdés, hogy a világ kit néz le és kit tart előkelőnek, hanem az a mindennapi hálaadás oka, hogy *ennek a seregnek én is élő tagja vagyok és mindörökké az maradok.*

június 16. – kedd

Máté evangéliuma 21,16: Sohasem olvastátok: „Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet”?

A templomi istentiszteleten olykor megtörténik, hogy valaki elhossa gyermekét, aki még nagyon kicsi, ezért nem tartja be a felnőttek szokásait. A három-négy éven felüli gyermekek már tudják, hogy nem illik hangosan beszélni a prédikáció alatt, az imádságra pedig összekulcsoljuk kezünket, és felállunk. Ha egy picit ezekkel nem törődve, a prédikáció vagy az imádság alatt hangosan kérdez az anyukájától, játszani kezd, vagy éppen kéréseivel ostromolja egyre nagyobb hangon a szüleit, az láthatóan két féle reakciót vált ki. A gyülekezet nagy része igyekszik elnéző és megértő lenni, próbál nem figyelni a zavaró hangokra, ha viszont a gyermek egyre hangosabb, egy idő után egyre többen és egyre gyakrabban néznek oda, tekintetükkel is szinte parancsolva, hogy vigyék már ki a kicsit, hiszen nem tudnak figyelni a prédikációra. Mindig van azonban pár ember, aki ugyancsak oda-oda tekint a hangok irányába, de a tekintetük egészen más, mint az előzőeké. Nincs bennük harag, utasítás, hanem gyönyörködnek abban, ami történik, arcukon öröm fedezhető fel, s még a szomszédok felé is úgy fordulnak oda, mintha azt mondanák: ugye, milyen édes. Őket nem zavarja a gyermek hangoskodása, hanem örömmel tölti el, mert ők a kicsinek a nagyszülei, keresztszülei, közeli rokonai. Mennyei Atyánk is bizonyára így tekint a kicsinyekre, s nem csak rájuk. Sokszor felnőttként én is csak értelmetlen és összefüggéstelen gondolatokat fogalmazok meg, máskor azt gondolnám a világ, hogy Istennek fontos dolga van, az ő gyermekei pedig kicsinyes kéréseikkel *nyaggatják*, ostromolják Őt, de Isten nem fedd, nem utasít el, hanem elfogad minket. Az istentiszteleten szükségünk van arra, hogy tudjunk figyelni, s ha egy kisgyermek zavarja a figyelmet, ki kell vele menni a szülőnek. Csak ne úgy tekintsünk a gyermekre, mint zavaró tényezőre, hanem úgy, mint akit Isten elfogad, szeret, s már mostantól helyén van Isten házában. Azért pedig külön hálások vagyunk, hogy nekünk is helyünk van Istenünk színe előtt, mert Ő minden gyermekét, kicsinyeket és nagyokat egyaránt szeret.

június 17. – szerda

Júdás levele 1,24-25: Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel: az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által: dicsőség, fenség, erő és hatalom öröktől fogva, most és mindörökké. Ámen.

Első olvasásra a két feltételes módban szereplő ige kérdéseket fogalmazott meg bennem. Mit jelent az, hogy megőrizhet, dicsősége elé állíthat minket Isten? Azt, hogy megteheti, de lehet, hogy nem teszi meg? Úgy kell akkor érteni, ahogyan ma is sokan mondják, hogy ha megfelelünk Isten elvárásainak, jók és becsületesek leszünk, betartjuk a parancsolatokat, akkor majd Isten megőriz minket, és Maga elé állít, ha pedig mindezt nem tesszük, akkor nem? Vagy ahogyan némelyek értelmezik Isten kiválasztását, azt jelenti e mai ige, hogy egészen Isten jókedvétől függ a gondviselés és az üdvösség? Ő megtenni ezeket megtudja, de majd eldönti, ahogyan akarja, hogy mit tesz, megőriz-e, vagy sem, üdvözít-e vagy nem?

A mai igét inkább ígéretnek és bátorításnak olvasom. Nem arról szól, hogy Isten megteheti, de majd ki tudja, akarja-e tenni, hanem arról, hogy Ő meg tud őrizni, van hatalma arra, hogy minden helyzetből kiszabadítson, sőt, minden nehézséget javunkra tud fordítani. Ezért nem tekintek bizonytalansággal, félelemmel a holnap felé, mert tudom, bármit is hoz a jövő, mennyei Atyám meg tud őrizni. És semmi kétségem afelől, hogy meg is fog. Kire nézzünk, kiben bízunk, hova forduljunk, ha nem ahhoz az egy, igaz, örök Istenhez, aki maga elé állíthat, aki üdvözíthet. Értelemszerűen ez nem feltételes mód, hanem ígéret, nem csak azt mondja el, hogy mi lehetséges Istennek, hanem az Ő gyermekeinek azt üzeni, hogy mit cselekszik velük az ő Istenük. Legyen mindezért dicsőítve örökké szent Neve.

június 18. – csütörtök

A példabeszédek könyve 15,13: Az örvendező szív megszépíti az arcot, a bánatos szív pedig összetöri a lelket.

Már csak a megszépített arcért is érdemes a bánatos szívet örvendezőre cserélni, mondhatnánk viccesen, ha nem lenne annyira komoly és fontos kérdés az, amiről az ige szól. Végül is mindenki örvendező szívre vágyik, gondolhatnánk, noha kissé elbizonytalanít az, amikor olyanokkal beszélünk, akik mintha a szomorúságot szeretnék állandósítani életükben. Fogalmazzunk tehát úgy, hogy legtöbben erre vágnak, hogy örvendező szívük legyen, de ez nem olyan egyszerű, nem mindig függ csak tőlünk az, hogy szívünkben öröm, avagy bánat lakozik hosszabb ideig. Ha pedig szomorúság és bánat tartózkodik hosszabb ideig valakinek a szívében, akkor az ige szerint a lelke törik össze, akkor is, ha egy másik igét idézve ugyanebből a könyvből, nevet, de nevetés közben is vérzik a szíve. Az örvendező embernek nem kell a jókedvet, nevetést megjátszani, mert sugárzik arcáról, egész lényéről ez a felszabadult öröm. Millió-egy okot sorolhatnánk, s ugyanennyi magyarázatot fűzhetnénk ahhoz, hogy miért is hiányzik az öröm sokszor a szívünkből, de ezen magyarázatok nem segítenek sokat. Inkább emlékezzünk az apostol felszólítására, és örüljünk az Úrban, gondoljunk mindarra, amit Isten adott nekünk Krisztusban, és engedjük, hogy a Vele való közösség öröme betöltse szívünket, felvidítsa és megszépítse tekintetünket is.

június 19. – péntek

János evangéliuma 10,27-28: Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.

Ebben a két versben csodálatosan van leírva a keresztyén ember élő közössége Megváltójával. Ebben a közösségben mindkét fél cselekszik, mindenik a maga részét. És sorban említi ez a két igevers őket, egyszer a Pásztort, utána a hozzá tartozó juhok. A Pásztor hallatja hangját, szólítja az övéit, a juhok pedig hallgatnak a Pásztorra, a hívő ember hallja Istenének üzentét, hallja és meghallja, megfogadja azt. A Pásztor ismeri az Ő juhait, azaz tud rólunk mennyei Atyánk, minden mozzanatát ismeri életünknek Krisztusunk, mi pedig önként és örömmel követjük Őt. Jézus Krisztus váltságul adta önmagát, és így örök életet szerzett nekünk, ezért mi nem veszünk el, s nem is kételkedünk abban, hogy senki nem tud kiragadni Krisztusunk kezéből, senki és semmi nem távolíthat el minket Megváltónktól.

Közösségben vagyunk Megváltónkkal, ebben a közösségben Ő is cselekszik és nekünk is megvan a magunk feladata. Ő tett meg mindent, ami az üdvösségre szükséges, s ma is Ő az, aki jó Pásztorként vezet, a mi feladatunk főleg az elfogadása minden ajándékának, önként való engedelmisség, azaz a jó Pásztor követése azon az úton, mely javunkra van és örök életre vezet. Jézusom, szeretnék örökké követőd maradni, Veled élő közösségben élni egész földi életemben, és majd az örökkévalóságban is.

június 20. – szombat

Péter első levele 2,24: Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.

Amikor valami nagyon egyértelmű, akkor már nem szorul magyarázatra, egyszerűen csak hivatkozunk rá. Nem szoktuk részletezni azt, hogy hogyan tanultunk meg járni, vagy beszélni, nem is próbáljuk ezeket igazolni, ha szükséges, egyszerűen csak hivatkozunk ezekre. Akár úgy is mondhatnánk, hogy miután gyermekkorunkban mindnyájan megtanultunk beszélni és megismertük a fogalmak jelentését, ma értelmesen tudunk egymással kommunikálni. Senki nem fogja megkérdőjelezni, hogy tudjuk a szavakat használni, legfeljebb arról lehet vitatkozni, hogy mit, miért próbálunk átadni szavainkkal. Péter a mai versben nem arról igyekszik meggyőzni olvasóit, hogy a bűnöknek meghaltak, hanem erre csak emlékezteti őket, s ennek alapján biztatja az igazságban való járásra, életre. Mert Isten minden gyermekének egyértelmű kellene legyen az, hogy a bűn nem uralkodhat többé fölötte, a bűnöknek meghaltunk. Mindazt, amit egykor nem tudtunk visszautasítani, ma elvetjük, nem a magunk erejével, hanem a Krisztuséval. Mi sokszor leragadunk ott, hogy kísért a bűn, és nem tudunk ellenállni. Fedezzük hát fel azt, hogy ma már győzni tudunk, mert Krisztus győzött értünk.

június 21. – vasárnap

A példabeszédek könyve 30,6: Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges.

Mindig az ragadott meg ebben az igében, hogy azt kéri a bölcs király Istentől, hogy a szükségset adja meg neki, nem kell a szegénység, de nem kell a gazdagság sem. Aztán sokszor továbbgondoltam, hogy milyen kevesen gondolkodnak ma így, a többség, magamat is ide értve inkább szeretne többet birtokolni, azzal a meggyőződéssel, hogy ha értékekhez jutna, jól használná azokat. Végül legtöbbször arra igyekeztem, hogy magamat is meggyőzzem, ne kívánjak nagyot, nem ebben van az élet értelme, nem a gazdagság hozza meg az örömet, boldogságot, beteljesedett életet.

Mindez tovább is igaz, érvényes, de ma arra is figyelek, hogy ebben a versben azt is kéri Salamon, hogy ne engedje őt Isten szegénnyé lenni. A szegénység, nincstelenség sem cél, nem akkor élek helyesen, ha minden értékről lemondok, ha semmim nem marad, és esetleg mások irgalmából élek egyik napról a másikra. Szabad nekem is így könnyörögnöm ma Istenemhez: a gazdagság nem igazán fenyeget, de

szegénynek sem mondhatom magam, Te, Atyám, taníts megelégedettnék lenni, hálaival élni mindazzal, amit naponta kirendelsz.

június 22. – hétfő

Máté evangéliuma 9,9: Meglátott egy embert a vámszedő helyen ülni, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: Kövess engem! Az felkelt, és követte őt.

Máténak kiváltságos helyzete volt, mert Jézus nevéen szólította őt. Isten minden gyermeke az által nyert új életet, hogy az ÚR megszólította őt. Máténak egyszerű dolga volt, mert világos és egyértelmű, névre szóló hívást kapott Jézustól, nem volt más tennivalója, mint elindulni Jézus után. Jézus az Ő követőinek jó Pásztora, a Hozzá tartozóknak nincs más feladata, mint engedelmeskedni az Ő hívásának, ahogyan a juhok hallgatnak a pásztor hangjára. Ha Máté sokáig gondolkodott volna, mérlegelve a Jézus követésének árát, nem lett volna tanítvány, a hívásnak akkor kellett engedni, mikor még az ÚR közel volt. Mindnyájunknak szól az ige, hogy ma, amikor az ÚR Szavát halljuk, ne keményítsük meg szívünket. Máté élete megváltozott, az értékrendje is mássá lett, a vámszedést nem folytatta, így az ebből származó haszon is elmaradt, de kincset nyert a mennyben, és már a földön is sok áldást Istentől. Aki elindul Jézus követésében, annak megváltozik ma is az értékrendje, az élete, de nem lesz szegényebb, boldogtalanabb, hanem övé a menny öröksége. Mikor Máté engedelmeskedett Jézus hívásának, attól kezdve mindig Őt követte, naponta Jézussal volt, látta és hallotta Őt szüntelen. Aki Jézus követője, annak az életében nagy áldást jelent az, hogy megtapasztalja Jézus ígéretének beteljesedését, Ő velünk van minden nap. Lehet, hogy ma épp nekem mondja: Kövess engem!

június 23. – kedd

A zsoltárok könyve 4,8: Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk.

Mai fiataloknak szinte hihetetlen az, hogy kevesebb, mint egy évszázada a vagyont nem banki letét, gépkocsi, elektronikus berendezés jelentette, nem ruhákban és cipőkben, vagy más mai értékben voltak gazdagok a jómódúak, hanem gabonában, borban, állatokban. Az ószövetségi korban is nagy örömet jelentett a jó termés, de a zsoltáros arról vall, hogy Isten minden földi örömnél nagyobbat ad szívébe. Sok ilyen összehasonlítás olvasható ma, de egy pillanatra érdemes ezeket át is gondolni, saját életünkben megvizsgálni, hogy mi is jelent nekünk igazi örömet. Tud-e a mai ember Isten közösségének, gondviselésének, áldásának jobban örüvendezni, mint múltó értékű földi tárgyainak? Ha megkérdezzük, mi volt életünk nagy öröme, lehet, hogy gyermekeink, unokáink születését, esetleg egy betegségből való felgyógyulást fogunk említeni, de rögtön utána ház és kocsi-vásárlás, földi értékek megszerzése jut eszünkbe. Végezzünk gyorsan egy kísérletet. Ha menekülnünk kellene hajlékunkból, mi az, amit magunkkal vinnénk? Az első öt tárgyat vegyük számba, s kérdezzük meg magunkat, mennyire örvendtünk, mikor ezeket megszereztük? Aztán próbáljuk felsorolni, mikor imádkoztunk utolsó öt alkalommal úgy, hogy hálatelt szívvel dicsértük Istent egész imádságukban, az Ő sok áldásáért, szeretetéért? Jó Atyánk, a földi múlandóról emeld tekintetünket a Tőle származó örökkévalókra, s töltsd be szívünket örömmel, mert tudjuk, örök öröm csak Nálad, Benned van.

június 24. – szerda

Jeremiás próféta könyve 3,14: Térjete meg, elpártolt fiaim – így szól az Úr –, mert én vagyok a ti Uratok! Kiválasztok közületek városoként egyet, nemzetségenként kettőt, és elviszlek benneteket a Sionra.

Szomorú az, hogy sokan ma is azt gondolják, és a következő nemzedéket is ezen gondolataik alapján tanítják, hogy Isten a jókat szereti, a rosszakat nem szereti, megbünteti. Törekednünk kell tehát a jóra, mondják, hogy szeressen Isten. Lássuk a mai igében újra azt, amit számtalan más helyen is olvashatunk a Bibliában: hogyan is viszonyul Isten a Tőle elszakadt emberhez. Elpártolt fiainak nevezi őket, olyanoknak, akik téves úton járnak, és mégis az Ő fiai, nem tagadta ki őket. Még azt is hozzá teszi a próféta által, hogy Ő Istenük maradt, mindazzal, amit jelent az Isten és népe közötti viszony. Sőt, a próféta által Isten üzen népének, visszahívja őket közösségébe, anélkül, hogy valamilyen feltételt szabna a közösség felújításához. És ígéretet is ad, azt mondja, hogy legnagyobb vágyukat fogja teljesíteni, a legnagyobb áldást adja népének, azt, hogy visszaviszi őket a Sionra. Sion a templom helye, Sion az otthon jelképe, Sion az a hely, ahol lennie kell a választott népnek. Imádkozom ma mindazokért akik hosszú ideje nem növekedtek sem hitükben, sem ismereteikben, s még mindig nem ismerik Isten hívását, az elpártoltaknak szóló üzenetét, ígéreteit. Segítsen mindnyájunkat az ÚR, hogy komolyan vegyük hívását, kegyelmét, az igében hirdetett megtérési lehetőséget.

június 25. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 30,15: De még vár az Úr, hogy megkegyelmezessen.

Nagyon súlyos szavakkal jellemzi Isten a választott népet ebben a fejezetben, pártütők, engedetlenek, hazug fiak, akik az ígét megvetik és inkább a zsarolásban és csalásban bíznak. Ezen szavak után következik az ítélet, mivel a nép nem Istenben bíz, hanem inkább Egyiptomhoz fordul segítségért, ezért Isten engedni fogja, hogy meneküljenek Egyiptomba, mert ha az ÚR oltalmát nem akarják elfogadni akkor gyorsan kell majd fussanak, hogy mentség az életüket. Most pedig jól figyeljen mindazon ember, aki Isten büntetéséről, haragjáról szokott beszélni, ezeken szörnyülködni: mit mond még az ÚR, miután leleplezte népének keményszívűségét, bűneit, és arról is nyíltan szólt, hogy mi következik a Tőle való elfordulás miatt. Azt mondja, hogy még vár. Még nem engedi, hogy bekövetkezzen mindaz, amit Izráel népe idézett elő, azzal, hogy visszautasította Istent. És nem csak vár az ÚR, hanem reménykedik is, szeretne megkegyelmezni a népnek, hátha mégis jobb belátásra térnek, és felismerik, hogy földi hatalom nem mentheti meg őket, de Isten még mindig kész megszabadítani népét akármelyik evilági uralkodó kezéből. Péter apostol levelében hozzá teszi azt is, hogy amikor Isten vár, akkor hosszan tűr, mert nem akarja, hogy valaki is elveszen. Nem beszélhet könnyelműen a haragvó Istenről az, aki elolvassa ezt a fejezetet, és sok más bibliai leírást arról, hogy az ÚR mennyire szereti az övéit, figyelmezteti, majd hívja és visszavárja az elpártolt fiakat. Az ÚR ma is vár, hogy megkegyelmezessen.

június 26. – péntek

Pál levele Tituszhoz 2,11: Megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.

Ebben a rövid mondatban minden egyes szó hangsúlyos, fontos, és örömteli üzenetet hordoz. Hogy mennyire lényeges már az első szó, abból is láthatjuk, hogy milyen szomorú története volt, van a mai napig az ószövetségi választott népnek, mert ők nem ismerték fel és nem fogadták el a Messiást. Mind a mai napig várják Isten üdvözítő kegyelmét, pedig az rég övök is lehetne. A kegyelem Istentől jön. az üdvösség Isten ajándéka, Aki megjelent, azt Isten küldte hozzánk és értünk, ezért amikor üdvösségről

beszélünk, ne a törvényeket és ne is saját jóságunkat emlegessük, hanem Istent. A kegyelem, amit Krisztusban kínál fel Isten, üdvözít, üdvösséget tehát máshol sem keresni nem kell, sem találni nem lehet, ahogy azt pontosan fogalmazza hitvallásunk. Isten az Ő kegyelmét első sorban nem a földi életünk kényelmesebbé tételére adja, hanem üdvösségre. Ez a kegyelem Krisztusban minden embernek megjelent, minden embernek hirdettetik, minden ember felé az Isten akarata, hogy üdvözüljön. Isten áldása, kegyelme az, hogy mi azt, Aki küldetett bűneinkért, Aki megfizette adósságunkat és minket megtisztított, felismertük, elfogadtuk, s Benne mienk is lett Isten üdvözítő kegyelme. Legyen áldott a mi Istenünk mindezért.

június 27. – szombat

A zsolotárók könyve 8,6: Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.

Megvallom, a dicsőségről és a méltóságról Isten után nem az ember az első, aki eszembe jut, sokkal inkább a teremtett világ, a természet csodái, a hegyek fensége, az erdők csodája, a virágok szépsége, az, amit a költő így fogalmazott meg: „óh természet, óh, dicső természet,/ mely nyelv merne versenyezni véled...”. Nem egy példát lehetne idézni akár az állatvilágból is, ma már tudományos műsorok sokaságából ismerhetjük meg egyes állatoknak a viselkedését, és azt, amit mi emberek egyfajta méltóságnak is nevezhetnénk. Az emberről sajnos sok és vegyes gondolat fogalmazódik meg bennünk, néha kivillan dicsősége, méltósága, „Isten-arca” egy-egy összefogásban, bajba jutottak segítségében, vagy éppen a szenvedés hordozásában. Mászor sok negatív példát említhetünk arról, hogy az ember mennyire dicstelen tud lenni, mennyire hiányzik bármilyen méltóság belőle. Az ige nem arról szól, hogy mivé tud az ember lenni, hanem arról, hogy Isten milyenek teremtette őt. Az ÚR szándéka ez volt, hogy dicsőség és méltóság koronázza az embert, az ő életét. Amikor az embert Istentől elszakadt, akkor sok mindent elveszített, legfőképpen az Istennel való közösségét és az örök életet. Jézus Krisztus által Isten ismét lehetővé tette számunkra, hogy Vele közösségbe legyünk, és az örök élet örökösivé váljunk. Ugyanígy Isten azt akarja, hogy az Ő Lelke által újjászületett embert ismét dicsőség, méltóság jellemezze, legyen minden keresztyén Krisztus-arcú ember.

június 28. – vasárnap

A zsolotárók könyve 74,22: Szállj perbe, perelj, Istenem!

Van, amikor a felnőtt nem tud, vagy tanítás céljából nem akar a gyermeknek egy feladatban végig segíteni, hanem elérkezettnek tartja az időt arra, hogy a gyermek egyedül próbálkozzon célba jutni. Arról viszont biztosítja a még csak próbálkozó kicsit, hogy nem megy távol tőle, s ha mégsem sikerülne a próbálkozás, akkor segíteni fog. Ilyenkor a gyermek nagy lendülettel lát neki a fontos ügynek, de biztonságban is érzi magát, mert tudja, végső soron ott van az, akinek jelenléte biztossá teszi a jó végeredményt. Sokszor a gyermek hamar belefárad a számára még nehéznek tűnő erőfeszítésbe, néha indokolatlanul hamar kéri a szülőt: gyere már, segíts, egyedül semmire sem megyek.

Isten gyermekei azzal a bizonyossággal küzdenek ebben a világban, hogy nem a maguk erejétől függ küzdelmük kimenetele, sőt, semmitől sem függ már az, hiszen a harc eldőlt, Krisztus győzedelmeskedett. Mégis, a naponkénti kis csatákban, a gonosz, a világ, a test csábítása elleni küzdelemben sokszor úgy érezzük, hogy nincs elég erőnk, hitünk, már-már elbukunk. Bukásunkkal Isten Nevét is gyalázat érné, ez pedig nem történhet meg. Néha igazi veszedelemben, máskor kissé indokolatlanul, de sokszor kiáltjuk: jöjj, Uram. Te Magad perelj, harcolj, Te adj győzelmet. Azzal a szilárd

hittel, meggyőződéssel kérjük Isten segítségét, hogy Ő idejében és a legmegfelelőbb módon fog érkezni, győzelmet adni.

június 29. – hétfő

Mózes ötödik könyve 23,6: Istened, az Úr áldásra fordította számodra az átkot, mert szeret téged Istened, az Úr.

Mit tudhatott Jób arról, ami Isten színe előtt zajlott? Lehet, hogy semmit, csak azt tapasztalta, hogy minden nyomorúság rázúdult életére, nagyon rövid idő alatt. Aztán meg azt, hogy Isten gazdagon megáldotta életét, a próbák után. Mit tudtam gyermekkoromban szüleimről? Azt, hogy néha dolgozni mennek, máskor otthon vannak, és mindent tőlük kérhetek, bennük mindig megbízhatok, ha beteg vagyok, gondoznak, ha valamit kérek, igyekeznek azt megadni. De mibe került mindez nekik, mennyi áldozatot hoztak, arról nem sok sejtésem volt. Ahogyan arról sem, hogy mennyit harcoltak azért, hogy ne legyen kisebbségi érzésem, ne maradjak le a többiektől, ne szenvedjek semmilyen megkülönböztetést. Ma elmondhatom, szüleim nagyon sok mindent tettek értem, s ennek nagy részéről tudomásom sem volt.

Mit tudott Izráel mindarról, amit Bálák tervezett ellenük? Sejtették vajon azt, hogy prófétát fogadott fel, hogy megátkozza őket, s ezáltal kivonja a választott népet Isten oltalma alól? Ha ez megtörtént volna, akkor Izráelnek napjai megszámláltattak volna. De Isten nem engedte meg Bálámnak, hogy megátkozza a népet, hanem minden alkalommal, amikor átkot készül mondani, áldást hirdetett. Lehet, hogy mi sem sejtjük, mennyit harcolt értünk Isten mind a mai napig, Ő nem csak megváltotta népét, gyermekeit, hanem gondunkat is viseli. Isten gondviselése pedig nem csak a mindennapi kenyérről való gondoskodást jelenti, hanem lelki-szellemi oltalmat is. Hálás vagyok, mert tudom, békességem egyik legfontosabb pillére az, hogy Isten harcol értünk, Ő az átkot is áldásra fordítja.

június 30. – kedd

A zsoltárok könyve 119,114: Rejtekhelyem és pajzsom vagy, igédben reménykedem.

Gyermekkoromban két esetben kerestem rejtekhelyet. Jó helyre igyekeztem rejtőzni, amikor bújócskázunk, noha ma már csak mosolyogni lehet azon, hogy milyen „jól” el tudunk rejtőzni. Aztán akkor kellett egy jó hely, hova meghúzódhatunk, ha valamitől féltünk. Istennek legyen hála, alig volt ilyen, hogy egy nagyobb gyermek rosszakarata miatt, vagy bármi okból igazán kellett volna rejtőznünk. Felnőttkorban a rejtőzés értelme kissé módosult, a felnőttek világában ritkán bújócskázunk, legtöbbszörünknek pedig félni s rejtőzni nem kell valamilyen erőszaktól menekülve. Annál inkább szükségünk van oltalomra, menedékre, de nem fizikai értelemben. Erőszak és rosszakarata vesz körül, de nem testünket bántják, hanem lelkünket. Féltreértenek, vagy félre akarnak érteni, nem fogadják el hitünket és ebből következő értékrendünket és magatartásunkat. Keressük azt, ami békét hozhat szívünkben, azt a helyet, és még inkább azt a személyt, akinek társaságában megnyugszunk, biztonságban érezzük magunkat. Olyanok vagyunk, mint az, akitől idegenek kérnek útbaigazítást, s noha tudja, merre kéne őket irányítsa, de nem ismeri azok nyelvét, és odaérkezik egy tolmács. Ettől kezdve át lehet adni a fontos útbaigazítást, megtalálják az idegenek céljukat. Aki Istenhez és az ígérezhez menekül, megtalálja feszültségek, veszedelmek között is a lelki békét, a helyes irányt, a lelki erőt. Az ÚR az én menedémem!